

Quattro mille baci

He-he, figyeltem ám, hol lakik a kis galád, nem menekülhet el tőlem csak úgy. Hi-hi, előbányásztam a pincéből a hőlégballonomat, s utánuk eredtem. Utána még napokig, sőt hetekig, sőt hónapokig köröztem nemcsak a város, de az egész földgömb körül. Sőt, tervezem, hogy egészen a háború bolygójáig, a Marsig repülök, s ott is telepítek majd egy náci-kolóniát. Mert a háború mindennek a hip-hip-hurrája, egyeket győztessé avat, másokat csúszómászókká tapos. Hát persze, hát persze, hogy engem uralkodóvá! Há-há, Néró, Napóleon, Ceaușescu, Rákosi, Hitler, Sztálin mind kutyafüle hozzám képest, majd túlszárnyalom őket mind a hőlégballonommal!

No de biztos azon jár az eszetek, hogy miként jutottam a kis barátom házába. Egyszerű a történet, az anyuka egy délelőtt felhúzta a redőnyt, kinyitotta az ablakot, nagyokat nyújtózkodott, majd kiment a hálósobából. Az ablak viszont nyitva maradt, s akkor én egy ugrással bent is voltam a házban. Hiába meresztgette szemét a padlásablakból az apa, nem vett észre, olyan ügyesen kommandóztam át a kerítés résein, he-he. A hálósobában az ágy alá bújtam, mellettem volt a leghűbb testőröm, a vadászpuskám, zsebemben pedig szotyí és gumicukor, azt ettem egész nap. Az éjszakát vártam, a sötétség az én örök barátom, minden kincsemet az éj leple alatt szereztem. És akkor, he-he, amikor elaludt az öreg pár, megkötöztem őket, a szájukat is bekötöttem kendővel, hogy ne kajabáljanak nekem reggel, hogy jaj, jaj, segítsé! Há-há, aztán reggel szépen kimásztam a vadászpuskámmal az ágy alól. Nagyot nézett az apuka és az anyuka, hogy ki vagyok, mi vagyok, én pedig mélyen meghajoltam előttük, birizgáltam a hófehér szakállamat, s büszkén mondtam: hahó, én vagyok az utolsó náci! Hi-hi, akkorát csodálkoztak, csak forgott a szemük, mint a ringlispíl, alig bírtam ki, hogy hangosan fel ne nyerítsek! De visszafogtam magam, mert meglepetéssel készültem a kis fiuk számára.

Óvatosan ajtót nyitottam, hangtalanul beslisszantam a gyerekszobába. S mit láttam?! Fúj, hát a barátocskám mellett ott aludt egy lány! Pih! Egymást öelve szuszogtak! Majd kitéptem a bajszom mérgemben! Úgy felidegesített a fiatal párocska, hogy egészen az államig lehúztam a sapkám! Ajaj, de akkor nem láttam semmit! Pih! Fúj! Még idegesebb lettem! Nervosa maximalis! Hát visszahúztam a fejemre a sapkát, így újra láttam a kis enyelgőket! Huh! Ah! Lábujjhegyen hozzájuk settenkedtem. Szinte meghatódtam, ahogy bámultam őket, elsőre elfordultam, majdnem lemondtam a küldetésemről, de gyorsan észhez tértem, s a kis barátocskám fülébe sugdostam az ébresztő szavakat. Hát azt látnotok kellett volna, mekkorát nézett Spenótka!

– Jó reggelt, felkelni gyorsan, jó reggelt, jó reggelt! – énekeltem csodaszép hangomon. Barátocskám meg csak dörzsölgette a szemét, azt hitte álmodik. A másik oldalára fordult, azt remélte a kis tuskó, hogy elhessegethet engem. He-he, de a rémálom csak most kezdődött! Megböktem a testét a hideg puskacsővel. Amikor erre sem reagált, felhúztam a kakast, klatty! No, ettől már kinyílt a picinyem szeme!

– Furcsa, úgy álmodom, hogy tudatában vagyok mindennek! – dörzsölgette szemét a palimadár.

– He-he, lehet, hogy azt hiszed, hogy álmodsz, de ha belelőnék a csajocskádba, akkor meglepődnél, ha többé nem ébredne fel!

Majd a torkának nyomtam a hideg puskacsövet, ohohó, s máris felrázta a puskapor-szagú való.

– Hogy a fenébe jutottál be? – képedt el a kis dög.

– Egyszerűen, hókusz-pókusz, s máris bent voltam! Hi-hi, azt hitted, megszabadultál tőlem, mi?

A hangom, az a gyönyörű tenor felébresztette a kis nőt is a barátocskám mellett. Irigységet éreztem iránta. Nem, nem is irigységet, hanem féltékenységet! Vagyis jobban mondva utálatot! Egészen pontosan: megvetést! Ő lopta el tőlem barátocskámat, akivel együtt akartam várni a világ végét. Ezért azt a büntetést találtam ki számára, hogy az oroszánok közé dobom, mint a római imperátorok a rabszolgákat! Hi-hi!

– Nocsak aranyoskám, fölébredtünk?! – szóltam a lányhoz, aki Spenótkához hasonlóan először álmképnek vélt. A feje fölött leadott puskalövessel tagadtam meg csipás hipotézisét.

– A náci??? – kérdezte csodálkozva.

– Jaj de unom már ezt a fantáziátlan kérdést! – sziszegtem.

– Hol vannak a szüleid? – kezdett hisztizni Spenót.

– Ne aggódjál, jó helyen vannak. Könyörögtek, hogy kötzzem le őket, mert annyira elegük van már a mindennapi felkelésből! És én örömmel teljesítettem a kívánságukat! – mondtam kacagva.

– Rohadék! – vartyogott a lányka.

– He-he, a kedvenc becenevem!!! – vágtam vissza.

– És most mit akarsz? – kérdezte a fiú.

– Nagyon egyszerű barátocskám, segítesz nekem feldarabolni a szüleidet és a barátódet, mert éhesek már az állatkáim – válaszoltam vidáman.

– Te örült vagy! Soha nem fogok neked segíteni, inkább lőj le! – kiáltotta a fiú.

– Oh, ne is ábrándozz arról, hogy téged én megöllek! Különben is, vicceltem az előbb! Azt hittem van humorérzéked! Hi-hi! – mondtam neki.

Láttam a srácon, hogy lenyugodott. Az az idióta csaj pedig hozzábújt, fúj, mennyire utáltam abban a pillanatban!

– Húzdj csak hátrébb, cicuskám! – kiáltottam, a lányra szegezve a puskámat.

Ekkor azonban a kis rohadék barátom egy hirtelen mozdulattal kirántotta kezemből a fegyvert, s a kocka máris fordult: most ő parancsolgatott nekem. De nem rimáncodtam az életemért, nem ám, hanem büszkén vállaltam a hősi halált! Vaskereszt, Siegfrid!

– Na, mi lesz már, ne hezitálj, húzd meg a ravaszt! Dicsőbb a harcban meghalni, mint érelmeszesedésben! – kiáltottam és megpödörtem a bajszom.

– Te hülye vagy? Messze vagyunk még a doni katasztrófától! Toll, kötözd meg, aztán majd kitaláljuk, hogy mit kezdünk vele – mondta a fiú.

– A csajod hozzám ne érjen, különben beléharapok! – tiltakoztam.

– Én meg beléd ereszték egy golyót, ha nem maradsz nyugton! – mondta a kis galád.

Miután megkötözött, a lány beszélni akart velem. Előbb vitakoztak egy sort barátocskámmal, hogy én állítólag nem tudok senkit sem végighallgatni. Pih! Micsoda előítélet! Végül Spenótka belement, hogy nőcikéje szót váltson velem. Akkora sületlenségeket kérdezett, hogy majdnem kiszakadt a föld a naprendszerből!

– Spenót azt mondta nekem, vonzódsz a vadállatokhoz – kezdett bele mondókájába a lány.

– Az több, mint vonzalom! Misszióról van szó! Civilizációs átalakulásról! – vágtam rá büszkén.

– Na, máris kezdi – vetette közbe Spenót.

– Pofa be, takonypóc! – vágtam vissza.

– S mit érzel, amikor egy tigrisre nézel? – firtatta Toll.

– Mit? Semmit! Nem mindegy az neked? – mondtam.

– Semmi gerjedelmet? – csodálkozott a lány.

– Gerjedelmet csak akkor érzek, ha a jövőre gondolok! No, akkor aztán csupa izgalom vagyok! A jövő a tökéletesebb faj sorsa! S ennek a fajnak én leszek az atyja, a teremtője! Én, az utolsó náci túlélő a teremtés hulladékát, az embert! – szónokoltam elképesztő hatásosan.

– És neked ettől... – tette hozzá a lány.

– Nekem ettől szárnyaim nőnek! Mert az új világban megszűnik a rossz, s csak boldogság lesz. A rossz a ti világotok fosa. A miénk abszolút világ lesz, az abszolút jó univerzuma a földön, mindenkinek fizetése lesz, nem lesznek szegények és gazdagok, sánták és vakok, vének és magasak! És még tovább! Mert hőlégballonommal új náci kolóniát telepíttek majd a Marsra! Ott még azt sem kell kivárni, hogy eltűnjön egy ilyen beteg civilizáció, mint amilyen a tiétek! – prédikáltam.

– Értem. Igazad volt, ő nem segíthet nekem – mondta a lány a fiúnak.

– Sajnálom, hogy csalódnod kellett. De előre megmondtam – sóhajtott a pofátlankám.

A lány a barátocskámra nézett. Fúj, hogy utáltam mindkettőjüket ekkor! Mert rám soha senki nem nézett így, bennem mindig selejtet láttak, mindig gúnyolódtak rajtam. A leg-

szívesebben kitéptem volna a szívüket, s a sajátomat varrtam volna a mellkasukba, hogy érezzék át azt a jéghideget, amit én, amióta a világba lóktek! De fúj, még csak észre sem vették, mennyire rosszul esett az enyelgésük! Fúj! Fúj! Fúj! Nem hiszem el, nem hiszem el, nem hiszem el! Pih! Huh, de ideges lettem! S csak az nyugtat, hogy az egészet kitaláltam zseniális elmémmel! De ezt, he-he, egyedül mi tudjuk, a kis nyomoroncok nem is sejtik!

No de, mindjárt következik a fordulat! Mert amíg a fiatalok szinte elolvadtak egymás tekintetében, én kirángattam hátrakötött kezemet a madzagból, s kikaptam szerelmes barátocskám kezéből a puskámat! Hi-hi! És akkor pördült ismét a sors kockája!

– Nos, barátocskáim, most én nyargallak titeket, he-he! – mondtam kacagva. – Mondjátok csak szépen utánam, hogy ácsi-ácsi-ácsi, ez itt náci bácsi!

A lány és a fiú összenéztek, majd a hasukat fogva nevettek, jaj, mennyire utáltam őket! Feléjük böktém a puskámat, látták, hogy nem viccelek, azonnal teljesítették a parancsomat:

– Ácsi-ácsi-ácsi, ez itt náci bácsi.

– Ácsi-ácsi-ácsi, ez itt náci bácsi.

No de ez úgy hangzott, mintha telefonkönyvet olvastak volna föl. Fúj!

– Hangosabban, szenvedélyesebben! – kiáltottam rájuk. Ők pedig engedelmeskedtek:

– Ácsi-ácsi-ácsi, ez itt náci bácsi.

– Ácsi-ácsi-ácsi, ez itt náci bácsi.

– Ácsi-ácsi-ácsi, ez itt náci bácsi.

– Ácsi-ácsi-ácsi, ez itt náci bácsi.

Hi-hi, ez már jólesett, majd ezek után jókívánságot találtam ki magamnak:

– Rendben, szolgálk, most viszont azt követelem, skandáljátok minél hangosabban: Quattro mille baci fűr utolsó náci!

A vöröske szinte megfulladt a nevetéstől, fúj, de utáltam ezért, fúj, fúj, fúj! Mellé lőttem, s azzal fenyegettem, ha nem hagyja abba, a halálba küldöm mindkettőjüket, s a kis kurvapécérrel kezdem! Huh, de ideges lettem! Pih! Köptem egyet, köptem kettőt, köptem hármat, négyet, ötöt! Persze hogy megijedtek tőlem, persze hogy azonnal skandálták a jókívánságot nekem:

– Quattro mille baci fűr utolsó náci!

– Quattro mille baci fűr utolsó náci!

– Quattro mille baci fűr utolsó náci!

– Quattro mille baci fűr utolsó náci!

– Quattro mille baci fűr utolsó náci!

– Quattro mille baci fűr utolsó náci!

Hujajaj, de jólesett, úgy mosolyogtam az örömtől, hogy na! És akkor eszembe jutott, hogy pusztit kérek mindkettőjüktől. He-he, vártam, hogy mennyire féltékenyek lesznek rám, hu-hu, mert amikor az egyik megpuszil, a másik lesz féltékeny, amikor meg a másik puszil, amaz görcsöl majd! Hej, de jól kitaláltam! Quattro mille baci fűr utolsó náci! Hadd halljuk a pusztikat! Cmok! Cmok! Elsőnek a fiút kényszerítettem! Hi-hi-hi! És a lány sze-

mébe néztem közben! A megcsalásának kukkolójává tettem! Ha-ha-ha-ha! Spenótka pedig felém hajolt, s homlokon puszilt! Cmok! Cmok! Hujujuju! Nagyon boldog voltam! Cmok! Cmok! De a lány szemében nem láttam féltékenységet! Pih! Hogy utáltam ezért! De nem is! Örültem! Mondtam is azonnal a buta srácnak, látod, nem is féltékeny, nem is szeret, hazudott, amikor téged csókolt! Hi-hi! Ezért most ő következik, kiáltottam! És akkor, jaj, jaj, akkor ő felém hajolt, hú, de izgatott lettem, elfelejtettem a fiú szemébe nézni, jaj, jaj, és akkor a lány homlokon és arcon puszilt! Cmok! Cmok! Ejha, mintha lázas lettem volna, fülig forrósodtam! És akkor, ajajajajaj, kiesett a kezemből a puska! Erre Spenót megragadta, s rám szegezte, jaj, jaj, jaj, de szerencsétlen voltam, rám szegezte a puska! És megint fordult a kocka!

– No kiskomám, elég volt a jóból. Kötzd meg a lábát és a kezét is! – mondta a bunókcska a lánynak.

Szoros csomó nyomta a kezemet, lábamat, ráadásul a gyerekszobába zártak, majd elmentek kiszabadítani a szüleiket. És akkor én, he-he, még ügyesebben, mint első alkalommal, kihúztam a lábamat, a kezemet a madzag szorításából. Résnyire felhúztam a redőnyt, kinyitottam az ablakot, és huss, itt a vége, fuss el véle, megszöktem! Hiába futottak a redőnyzajra a szobába, akkor én már az udvaron pattogtam, mint a labda! A kutyajuk pedig nem tudott elkapni, csak lihegett utánam! Mert hopp, ugrottam egyet, hopp, ugrottam kettőt, s máris az utcán futottam! He-he! Hiába rontottak ki utánam, mert én egyre nagyobb ugrásokkal pattantam tovább, több métert szeltem át, szinte repültem, lábam alig érte a földet! Ember engem nem kapott el még soha, kiáltottam nekik, ők meg csak néztek, néztek, egyre kisebbek és kisebbek voltak, teljesen eltörpültek a hátam mögött, míg végül pontokká zsugorodtak, a barátocskám, a lány meg az apa, s úgy álltak egymás mellett, mint egy félbehagyott mondat végén a három fekete pontocska.

Jaj de jó, hogy így történt és nem másként! Jaj, jaj, jaj, de jó! Kár, hogy nincsenek most itt velem! De utálom most őket ezért! Huh, de utálom őket! A sors a hibás! Vagyis hát a fensőbb akarat, mely az égi bogyókat is mozgatja! Az én akaratom, melyen kívül más a fejemben nincsen! Ih! Ah! Úgy unatkozom így egyedül! Jaj de unalmas várni egyedül a világ végét ebben a gyertyafényben, ebben a néma pincében! Jaj de unalmas, jaj, kár, fúj, pih! Quattro mille baci! Jaj! Homlokomat nem tudom megpuszilni! Homlokomat nem tudom megpuszilni! Kár-kár-kár! Pih! Hol vannak az állatok? Oh! Melyik vad vigasztal meg engem? Ho-ho-ho-ho! Nemsokára vérmocsár! Ha-ha-ha! ■ ■ ■

■ **Orcsik Roland:** költő, kritikus, szerkesztő. Legutóbbi kötete: *Mahler letöltve* (Kalligram, 2010). Szegeden él.

